

D*ržavljska vzgoja* je bolj problem kot koncept, kajti kakor hitro jo obravnavamo kot koncept, pride do skoraj nepremostljivih nestrignanj z neizogibnim političnim ali ideološkim označevalcem. To je postalo še posebej jasno v obdobju, ko je državljanska vzgoja postala predmet mnogih diskusij v kontekstu, v katerem udeleženci razprav soočajo dinamične družbene spremembe s problematiko vzgoje in izobraževanja, ki je skorajda sinonimna s problematiko šolstva. Zdi se namreč, da bolj ko postaja dokaj razvidno, da šola kot sistemska institucija v ne povsem obvladljivih interakcijah v kompleksni mreži družbenih sistemov nima privilegiranega vsedoločujočega vpliva, bolj postaja naslovnica velikih zahtev in pričakovanj. Seveda ne zato, ker bi kdo resno verjel, da te zahteve in pričakovanja šola lahko izpolni, ampak zato, ker za njihovo izpolnitev nihče ne more postaviti nič nadomestnega, konec koncev pa na kaj takšnega danes tudi nihče resno ne pomisli.

Podoba državljana

Za določenimi zahtevami in pričakovanji lahko od državljanske vzgoje največkrat slutimo iskanja tiste formule, v kateri strokovni, politični, civilno-družbeni in drugi udeleženci razprav vidijo možnost, da bi šolski sistem izravnal strukturna neskladja, kontradikcije, paradoksne zagate in dileme, ki so jih domnevno prinesle družbene spremembe. Negativni aspekti sprememb se seveda, kot že tolikokrat v meščanski zgodovini, najbolj nanašajo na mlade generacije. Kolikor negativni učinki sprememb niso že očitni, pa jih vsaj predvidevajo kot možnost. Od tu naprej je seveda mogo-